

Ἀπὸ τὰ κανονικὰ θέατρα, πρῶτο ἄρχισε νὰ παίξει τὸ Θέατρο Σαμαρτζῆ. Παρουσίασε μιὰ κωμωδία ἥ, ἀκριβέστερα, μιὰ φάρσα, τῶν κ.κ. Ν. Τσιφόρου καὶ Π. Βασιλειάδη, «Δέκα μέρες στὸ Παρίσι», ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ συγγραφεῖς της τὴ χαρακτηρίζουν «χωρὶς ἀξιώσεις». Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, ποὺ ἐπικράτησε τελευταῖα ἡ συνήθεια νὰ συνοδεύει κάθε ἐλαφρὸ ἔργον, εἶναι, πιστεύω, ἀτοπώτατος, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοστρα-

κισθεῖ ἀπὸ τὰ εἰσαγωγικά σημειώματα στὸ πρόγραμμα. Δείχνει ἀνάρμοστη περιφρόνηση τῶν συγγραφέων πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους καὶ πρὸς τὸ κοινό. "Ένας συγγραφέας, κι ὅταν γράφει μιὰ φάρσα, ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ δίνει ὅ,τι καλύτερο μπορεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται πῶς πρέπει, γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ, νὰ ὁμολογήσει ὅτι τὴ σκάρωσε, κι ὅτι ὑποτιμᾷ τὸ κοινό. Τί ἄλλο παρὰ ἐμμεση ὑποτίμηση τῆς νοοτροπίας τοῦ κοινοῦ εἶναι ἡ διακήρυξη ὅτι τὸ ἐμπορικὸ ἔργο δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα ἀπλό θεατρογράφημα, ἓνα κατασκευάσμα; Ἡ ὑποτίμηση αὐτὴ εἶναι, ἄλλωστε, ἐπιπρόσθετα ἄδικη. Τὸ κοινό πολλές φορές ἔχει δείξει ὅτι ἐκτιμᾷ καὶ ὑποστηρίζει, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τίς «χωρὶς ἀξιώσεις» ἀσημαντότητες, τὰ ἔργα μὲ ποιότητα.

Ἀλλά, νά, ὁρισμένοι θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἅμα σημειώσουν μιὰ ἐπιτυχία βιάζονται πολὺ νὰ κερδίσουν μιὰν ἄλλη. Δὲ δίνουν στὸ ἐπόμενό τους ἔργο τὸν καιρὸ νὰ ὠριμάσει· ἔτσι ὅμως μόνο ζημιώνουν τὸν ἑαυτὸ τους. Ἡ πτώση ποὺ γίνεται αἰσθητὴ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει συνέπειες.

Ἡ κωμωδία «Δέκα μέρες στὸ Παρίσι» εἶναι πολὺ κατώτερη ἀπὸ ἄλλες κωμωδίες τῶν κ.κ. Τσιφόρου καὶ Βασιλειάδη. Φέρνει ἐκτυπα τὰ σημάδια τῆς προχειρότητας. Τόσο τὸ κεντρικὸ θέμα—οἱ συζυγικὲς μικροζήλιες ποὺ συντείνουν, ὅταν ὑπάρχει ἀγάπη, τελικὰ νὰ συσφιχθοῦν οἱ δεσμοί—ὅσο κι ὁ τρόπος τῆς ἐκμετάλλευσής του, τὰ ἐπεισόδια ποὺ ὑφαίνουν τὴν πλοκή, δὲν ξεφεύγουν καθόλου ἀπὸ τοὺς κοινοὺς τόπους. Οὔτε κὰν διασπαθίζουν, τουλάχιστον, τὸ διάλογο τὰ στραφταρίσματα ἐκεῖνα, τὰ εὐφυολογήματα ποὺ συνήθως χαρὰκτηρίζουν τὴ γραφὴ τοῦ κ. Τσιφόρου. Κι ὁ διάλογος δὲν ἀπομακρύνεται οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴ γνώριμη φρασεολογία τῆς ρουτίνας. Οἱ εἰσοδοὶ κι ἐξοδοὶ τῶν προσώπων εἶναι πολὺ αὐθαίρετες καὶ ἄτεχνες. Τὸ μόνο προσὸν τῆς κωμωδίας εἶναι ὅτι κυλᾷ γοργά, ὅτι μερικὲς σκηνές της ἔχουν μπρίο, καὶ προκαλοῦν τὸ εὐκολο γέλιο, κι ὅτι δὲν ξεγλιστρᾷ στὴ χυδαιότητα,

στη χυδαιότητα στην όποία δυστυχώς ή επιθεώρηση, άφου την είχε υπερνικήσει, επιστρέφει πλησίον. (Μιά επιθεώρηση που είδα τελευταία μου προκάλεσε πολλή δυσφορία, κι άκόμα και αγανάκτηση, καθώς σατίριζε όχι την κοινωνική ζωή, τó δημόσιο λειτούργημα, αλλά την έντελώς ιδιωτική ζωή άτόμων που μάλιστα όνοματίζονταν. Νομίζω ότι τις παρεκτροπές αυτές, που άπειλούν νά ρίξουν και πάλι σ' ένα πολύ χαμηλό επίπεδο την επιθεώρηση, θά έπρεπε ιδιαίτερα νά τις προσέξει ή 'Εταιρεία Θεατρικών Συγγραφέων και νά ζητήσει νά τις άναχαιτίσει.)

Οί «Δέκα μέρες στο Παρίσι» παίχθηκαν με πολύ κέφι από τούς ήθοποιούς, προπάντων από τούς πρωταγωνιστάς, τίς Κες Μ. Κοντού και Δ. Σκούρα, και τούς κ.κ. Ν. Σταυρίδη και Δ. Παπαγιαννόπουλο, αλλά και κείνοι περιορίσθηκαν νά χρησιμοποιήσουν τά γνωστά έκφραστικά τους μέσα και έφέ. Σέ καμιά στιγμή δέ διακρίναμε κανέναν ιδιαίτερο όιστρο. Πώς όμως νά δημιουργήσει κανένας όταν δέν ύπάρχει ύλικό; Δέν είναι κρίμα, ήθοποιοί με έξαιρετες δυνατότητες νά καταδικάζονται νά μήν μπορούν νά τίς άναπτύξουν; Θέλω μόνον ξεχωριστά νά αναφέρω ότι θαύμασα και πάλι πώς ή Κα Κοντού επέτυχε νά είναι μαγευτικά θελκτική, χωρίς κανένα ξεγλήστρημα σέ ύπογραμμίσεις τής προκλητικότητας, διατηρώντας πάντα μιάν άψογη εύγένεια. 'Η εύγένεια τής Κας Κοντού σέ ρόλους που εύκολα μπορούν νά παρασύρουν σέ ύποπτες έρμηνείες είναι ύποδειγματική.

Πλάι στους πρωταγωνιστάς στάθηκε πολύ βιαινοποιητικά ή Κα Μ. Ρώτα.

Οί σκηνογραφίες του κ. Στεφανέλλη ήταν καλαισθητες και εύχάριστες.